

Görünmez Şemsiye

Yavuz DEMİRKIRAN

Görünmez Şemsiye

Yavuz DEMİRKİRAN

Yağmurlu bir salı günü Nora daha önce hiç görmediği bir dükkân buldu. Fırının ve ayakkabı mağazasının arasına sıkışmış, tozlu bir vitrinli, kapısında "Pibb'in Unutulmuş Eşyaları" yazan bir dükkândı. Kapıyı itti ve küçük bir zil ting-ling diye çaldı. İçeride hava eski kitaplar ve nane kokuyordu. Yeşil önlüklü yaşlı bir adam başını kaldırıp gülümsedi.

Bay Pibb küçük yuvarlak gözlükler takıyordu ve incecik beyaz saçları vardı. "Hoş geldin, hoş geldin," dedi sevecen bir tavırla gözlerini kısarak. "Küçük ve çevik birini bekliyordum." Nora başını yana eğdi. "Beni mi?" diye sordu. Adam başını salladı ve ayaklarını sürüyerek bir rafa gitti. "Sarı yağmurluklu bir kız için tam da aradığım şey var." Bir kutuya uzandı ve hiçbir şey çıkardı. Nora gözlerini kırptırdı.

"Bu görünmez bir şemsiye," dedi Bay Pibb. "Onu göremezsin ama sapını hissedebilirsin." Nora elini uzattı ve üzerinde oyma bir sarmal olan pürüzsüz bir ahşap hissetti. Üzerine küçük mavi bir kurdele bağlanmıştı. "Yakınlarda birinin korunmaya ihtiyacı olduğunda açılır," diye fısıldadı. "Sadece nazik ol, gerisini o halleder." Nora ona inanıp inanmadığından emin değildi ama teşekkür edip şemsiyeyi eve götürdü.

Ertesi sabah çatıya yağmur tıırdıyordu. Nora okula yürürken minik cıvıltılar duydu. Üç yavru kuş, bir ağaçtan düşen yuvada birbirine sokulmuştu. Rüzgâr soğuk ve ıslak esiyordu. Birden elindeki ahşap sap ısındı. Yuvanın üzerinde hafif bir parıltı belirdi ve yağmur damlaları görünmez kıvrımlardan kayıp gitti. Kuşlar kuru ve sıcak kaldı. Nora şaşkınlıkla soludu. "Gerçekmiş!"

Parkta Nora bir uçurtmanın yüksek bir ağaca takıldığını gördü. Leo adında bir çocuk ipi çekiştiriyordu ama uçurtma kıpırdamıyordu. "En sevdiğim uçurtmam," dedi üzgün bir sesle. Nora şemsiyesinin sapını kaldırdı. Hafif bir çekiş hissetti ve görünmez şemsiye yukarı süzüldü. Parıldayan kenarı uçurtmayı yakaladı ve uçurtma yavaşça aşağı süzüldü. Leo'nun gözleri kocaman açıldı. "Bunu nasıl yaptın?" Nora sadece gülümsedi.

Cumartesi günü Ana Cadde'de gürültülü bir geçit töreni yürüdü. Davullar gümbürdedi, borular öttü. Nora izlerken sarkık kahverengi kulaklı, minicik krem rengi bir köpek yavrusu fark etti. Bir bankın altında titriyordu, kırmızı tasması sallanıyordu. Geçit töreni giderek gürültülendi. Yavru inledi ve saklanmaya çalıştı. Nora'nın şemsiye sapı karıncalandı. Ne yapacağını hemen anladı.

Nora banka koştu ve diz çöktü. "Sorun yok, küüğüm," dedi yumuşak bir sesle. Görünmez şemsiye üzerlerinde açıldı ve parlıtlı sessiz, güvenli bir baloncuk oluşturdu. Yavru titremeyi bıraktı ve Nora'nın elini yaladı. Beyaz patisi Nora'nın dizine dayandı. "Seni ben korurum," diye fısıldadı Nora. Geçit töreni geçip gitti ve yavru kendini güvende hissetti.

Geçit töreninden sonra Nora yavrunun sahibini aradı. Tasmaındaki gümüş etikette "Pip" yazıyordu. Sokakta bir aşağı bir yukarı yürüyüp "Pip! Pip!" diye seslendi. Sonunda bebek arabalı bir kadın el salladı. "Onu bulmuştun!" diye bağırdı. "Teşekkür ederim!" Pip kuyruğunu salladı. Nora'nın içi ısındı, sanki şemsiye ona sarılmıştı. El sallayıp vedalaştı ve eve doğru yola çıktı.

Ertesi gün Nora arkadaşı Maya'ya şemsiyenin büyüsunü göstermek istedi. Sapı kaldırıp "Açıl!" dedi. Ama hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi. "Açıl, lütfen!" Sap soğuk kaldı. Nora kaşlarını çattı. "Neden çalışmıyor?" diye mırıldandı. Mavi lastik çizmelerini yere vurdu. Şemsiye görünmez ve hareketsiz kaldı.

Nora bir banka oturdu, keyfi kaçmıştı. "Kuşlar, uçurtmalar ve köpek yavruları için açıldı," dedi. "Benim için neden açılmıyor?" Tam o sırada çeşmenin yanında ağlayan küçük bir kız gördü. Kâğıttan kayığı ulaşamayacağı bir yere sürüklenmişti. Nora kızgın halini unutuverdi. Şemsiye sapıyla uzandı ve bir parıltı kayığı nazikçe kıyıya geri itti. Kız alkışladı. "Teşekkür ederim!"

Nora sapa baktı. Şemsiye o istemeden bile açılmıştı. Birden anladı. Şemsiye emirlerle açılmıyordu. Nezaketle açılıyordu. Başkalarına yardım ettiğinde büyüğü işliyordu. Gösteri istediğinde ise hareketsiz kalıyordu. "Sen akıllı bir şemsiyesin," diye fısıldadı. Mavi kurdele, sanki onaylıyormuş gibi dalgalandı.

O günden sonra Nora şemsiyeyi her yere taşıdı. Onu açmaya çalışmadı. Bunun yerine yardıma ihtiyacı olan insanları aradı. Bir kediyi fıskiyeden korudu. Düşen bir kitabı yakaladı. Aç bir sincapla atıştırmalığını paylaştı. Her seferinde şemsiye parıldadı ve herkesi güvende tuttu. Nora'nın günleri de daha aydınlık ve daha güvenli hissettirdi.

Bir öğleden sonra fırtına bastırıldı. Gök gürledi ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağdı. Nora evden çok uzaktaydı. Sapı kaldırdı ve görünmez şemsiye ardına kadar açıldı. Ama sonra şemsiyesi olmayan bir aile gördü. "Gelin, altına girin!" diye seslendi. Birbirlerine sokuldular ve şemsiye hepsini örtecek kadar büyüdü. Fırtına geçene kadar herkes sıcacık ve kuru bir halde güldü.

Nora sonunda eve vardığında şemsiyenin sapına sarıldı. "Teşekkür ederim," dedi. Mavi kurdele dans etti. Karşılık beklemeden başkalarına yardım etmenin kendine özgü bir büyü olduğunu fark etti. Bu onu güçlü ve mutlu hissettiriyordu. Ve görünmez şemsiye başından beri oradaydı, ona nezaketin en iyi koruma olduğunu öğretiyordu.

Nora her şeyi anlatmak için Bay Pibb'in dükkânına gitti. Adam onu dinledi ve gülümsedi. "Sırrını öğrenmişsin," dedi. "Şemsiye, başkalarını koruyanları korur." Ona küçük bir kutu nane şekeri verdi. "Sarı yağmurluklu en nazik kız için." Nora'nın yüzü aydınlandı, ön dişlerinin arasındaki boşluk görüldü. Yine geleceğine söz verdi.

Artık gökyüzü her grileştiğinde Nora görünmez şemsiyesini kapıyor. Orada olduğunu bilmek için görmesine gerek yok. Kuş kadar hafif ve nezaketle açılıyor. Başkalarına yardım etmenin her günü daha aydınlık ve daha güvenli kıldığını biliyor. Ve bir yerlerde, Bay Pibb'in unutulmuş dükkânı hâlâ bekliyor, ona ihtiyacı olan herkes için yumuşacık bir büyüyle dolu.